

det ikke blot være ved Afstaaelse til Eiendom, men ogsaa ved Afstaaelse til vedvarende Brug, at den nye § 9 maa komme til Anvendelse.

L. C. Larsen: Det forekommer mig dog, at det vilde være urigtigt at vedtage det første af de af den ærede Taler stillede Ændringsforslag, da det vistnok vilde lede til en ganske unødvendig Forbyrdelse af de omtalte Jordstykker. I mange Tilfælde vil den Jord, hvorunder der drages saadanne Bandlebningss eller Gloaktrør, kunne være ligesaa tjenlig til Benyttelse, som den tidligere har været, saa at det vilde være en ganske overordentlig Byrde at skulle aldeles expropriere en saadan Grund. Det vilde ogsaa medføre andre Ulemper, f. Ex. at Eierne saa kunde forlange, at saadanne lange Strimler skulde indhegnes paa begge Sider, hvilket yderligere vilde forøge Byrden. Vi have ogsaa i denne Tid seet en anden Lov forelagt Rigsdagen, hvori der, om jeg mindes ret, forekommer Bestemmelser lig dem, der findes i det nu foreliggende Udkast, det er nemlig Loven om Afledning af skadeligt Vand, hvori det ligeledes er bestemt, at Folk, der eie tilstødende Grunde, maae taale, at underjordiske Rør ledes under deres Grund mod en Erstatning for den Ulempe, deraf kan flyde, uden at denne Grund dog derfor behøver at exproprieres. Forslaget til § 9 vil vel ikke være af nogen væsentlig Betydning, men det vil maafee dog lede til, at der vil blive ganske ubetydelige Hartkornsskatter at udrede.

Indenrigsministeren: Det ærede Thing vil erindre, at det Lovforslag, her foreligger, i alt Væsentligt, og navnlig med Hensyn til de Punkter, der berøres ved de stillede Ændringsforslag, er affattet aldeles i Overensstemmelse med en Lov, som er udforkommen efter Forhandling med Rigsdagen, nemlig Loven af 20de August 1853; den gjaldt med Hensyn til Anlæg, der vare af mere indgribende og i det Hele større Betydning end dem, hvorom der her er Spørgsmaal. Jeg erkjender vel, at det ikke er nogen aldeles afgjørende Grund for, at man ikke nu skulde kunne gjøre Forandring, forudsat at man erkjender, at de her stillede Forslag ere en For-

bedring, men jeg maa tilstaae, at det ikke forekommer mig, at den ærede Forelagsstiller i saa Henseende har anført fyldestgjørende Grunde. Hvad angaaer det første Ændringsforslag, saa pleier man ikke, hvor der er Spørgsmaal om tvungen Afstaaelse, at stille Sagen paa den Maade, at Afstaaelsen gjøres afhængig af Bedkommendes eget Ønske; man pleier at bestemme, hvilken Erstatning der skal ydes og efter hvilke Regler Erstatningen skal ydes, men det er noget ganske Usædvanligt at sige: denne eller hvin Form af Afstaaelsen skal gjøres afhængig af dens eget Godtbefindende, mod hvem Loven indfører den tvungne Afstaaelse. Det er en Pengefag, om Forslaget antages eller ikke, men den Omstændighed kan jo ikke medføre, at Forslaget bør vedtages, naar det ikke iøvrigt er begrundet. Den ærede Forelagsstiller anførte som Exempel, at En kunde ønske at benytte et Stykke Jord, som han havde, paa en vis bestemt Maade, f. Ex. til et Haveanlæg, og at det maafee af den Grund vilde være ham mindre behageligt, dersom denne Afstaaelse til vedvarende Brug kunde fremtvinges; den ærede Forelagsstiller fremhævede dog imidlertid selv meget rigtigt, at Følgen af Ændringsforslaget ialfald kun blev, at Eieren kunde faae Communen til at overtage Eiendommen, men sit Haveanlæg fik han dog ikke derved lettere frem. Rig synes, det er underligt at sige: da jeg ikke kan faae mit Haveanlæg netop paa den Maade og paa det Sted, jeg ønsker, saa maa Communen ikke faae Afstaaelse til vedvarende Brug, men den skal tage Afstaaelse til Eiendom. Hvad angaaer Forslaget til en ny § 9, da er det vist nok, at Sagen kan ordnes paa forskellige Maader, men det forekommer mig dog, at den Afgjørelsesmaade, som har Hjemmel i tidligere Love, er den simpleste og naturligste. Vi maae jo nemlig vel huske paa, at det er overordentlig smaa Afstaaelser, hvorom der her er Spørgsmaal, det er saa smaa Stykker, at der ikke med Hensyn til Skatteevnen kan være den ringeste Betænkelse ved at gaae den Vej, som er foreslaaet i Forslagets § 9. Den Paagjældende faaer jo derved, som naturligt, fuld Erstatning, thi Erstatningen bliver netop forskjellig, eftersom den vedvarende Skattepligt